

11-ТИ МЕЖДУНАРОДЕН КУКЛЕНО-ТЕАТРАЛЕН
ФЕСТИВАЛ ЗА ВЪЗРАСТНИ

ПИЕРО 2019 БЮЛЕТИН

брой 4 • 27.09.2019 г. • Стара Загора

През погледа на първите

Анжелина Велчева

БЕЗ ДРЕХИ пред самите себе си и пред другите!

СТУДИО ЗА СЪВРЕМЕНЕН ТАНЦ И ПАНТОМИМА „ПАНТА РЕЙ“ – ПЛОВДИВ, БЪЛГАРИЯ

С танц, музика и много малко думи „Без дрехи“, спектакъла на Студио за съвременен танц и пантомима „ПАНТА РЕЙ“ - Пловдив, предизвиква съвременния човек да се откаже от трупането на илюзии, суета и страхове ще ни

харесат ли. Хвърчащите по сцената дрехи преpraщат зрителите към ровенето за евтини, но маркови дрешки, в молове и в магазини за дрехи втора употреба... С които да се покажем колко сме фешън и в крак с модните тенденции. А в същото време забравяме кои сме, какво искаме за себе си, за близките си и за любимите си. От суета какви ще сме в очите на другите сме забравили да обичаме истински, да мечтаем, да бъдем себе си...

Да последваме призива на героините от спектакъла - да свалим „дрехите“, да разголим душите си, да бъдем истински... Без дрехи пред самите себе си и пред другите!

Драматург на „Без дрехи“ е Катерина Георгиева, режисурата и хореографията са на Мария Димитрова, която заедно със Савина Митрашкова, Светослава Манчева и Станка Рачева ни приканва да свалим дрехите и да разголим душите си.

Историята на театъра като лично преживяване

ПРЕМИЕРА НА КНИГАТА

„ТЕАТРАЛНА ГЕОГРАФИЯ, ИСТОРИИ, ЛИЧНОСТИ“ НА СТЕФАН ЯНКОВ

Втората премиера на книга в рамките на 11-ия Международен куклено-театрален фестивал за възрастни „Пиеро“ се проведе във фоайето на кукления театър.

Никола Вандов успя увлекателно да представи труда на Стефан Янков – „Театрална география, истории и личности“. Неговото най-силно впечатление беше породено от начина, по който авторът разказва за историята на различни театри в страната, разгледана през собствени преживявания. Описва го като „истински театрал“, който се вслушва в света около него.

Това, което трябва да знаем преди да прочетем книгата, е, че авторът подхожда с интимно отношение към театралния живот. Усещането е, че това ще е една емоционална разходка из дебрите на паметта, които искат да съхранят имена, моменти, събития. И то не през погледа на строгия критик, а на изживяното човешко. На емоцията и вълнението, любопитството и нестихващата любов към театъра. И сега с нетърпение очакваме да прочетем книгата, за да преживеем лично чувото.

Екипът на бюлетина

ПРЕМИЕРА НА КНИГА
**„ТЕАТРАЛНА ГЕОГРАФИЯ,
ИСТОРИИ, ЛИЧНОСТИ“**
НА СТЕФАН ЯНКОВ

26.09.2019 г.

Концертът

ЦЕНТЪР ЗА ИЗКУСТВА „ЗА РОДОПИТЕ“ – БОСТИНА, БЪЛГАРИЯ

По никакъв начин не можем да отречем, че Десислава Минчева е добра актриса, напротив тя е артист, за който сякаш всичко изглежда лесно поради големият талант, който носи. Да бъде съхранен и разпространяван българският фолклор е кауза, която подкрепям и силно се надявам да продължи да се случва, но по никакъв начин не мога да изкривя мнението си и да кажа, че „Концертът“ на Петър Тодоров бе нещо повече от „водевилен номер“. За съжаление драматургията отново е само загатната, а да говорим за сюжет е невъзможно.

Основното препятствие пред което бе изправена Десислава Минчева,

според мен, е мястото, на което трябваше да играе. Колкото и атрактивна да е актрисата, ефектът тотално се загуби от липсата на определено пространство, в което да бъде създадена връзка с публиката. Не смятам, че площадът е най-удачното място за създаването на интимна атмосфера, още повече ако основна цел на

„спектакъла“ е да свърже публиката с музиката.

„Концертът“ на Петър Тодоров не успява да впечатли с нещо невиджано. Това, което го подхранва и държи е енергията и живите изпълнения на народни песни на Десислава Минчева, които, повтарям, биха били тройно по-въздействащи, ако бъдат преживени в театрална зала, например. Несъмнено „представлението“ изпълнява функцията, която има, а именно: съхранява и разпространява българския фолклор; в съчетания с ефектните кукли се получава приятна за гледане шоу-програма.

Какво може да прави чиновник, обречен на безНОСие?

НОС, ТЕАТЪР 199 „ВАЛЕНТИН СТОЙЧЕВ“ – СОФИЯ, БЪЛГАРИЯ

“Колкото по-дълго и внимателно гледаме една смешна история, толкова по-тъжна става тя.” - тези думи на Н.В.Гогол припомня по повод на постановката „Нос“ в Театър 199 „Валентин Стойчев“ Веселка Кунчева. Тя е режисьорът, а заедно с Ина Божидарова - и автор на сценичната версия. За интересния спектакъл имат заслуга и сценографията на Мариета Големехова и музиката на Христо Намлиев. Това е екип, доказал се отдавна, да припомним „Страх“ на старозагорския куклен театър, носител на 3 награди „Икар“. А двамата актьори Георги Спасов и Полина Христова в продължение на час и половина влизат в различни превъплъщения и роли, водят с голямо майсторството десетките носове, играят умело с акцентите в думи като алчНОСт, човечНОСт, абсурдНОСт, действителНОСт.

През цялото време публиката се смее и забавлява, виждайки в героите само носове - различни по форма и размер, наблюдавайки как този израстък се превръща в най-важния в човешкото тяло, как служи за всичко

фотограф Теодора Тодорова

- за писане, за лула, за кърпичка за бърсане на потта от челата. А един началник използва огромните ноздри на своя нос за да прибира рушвети. И най-тежкото наказание е „обезносяването“ - защото наистина носът е заместил всички останали органи и служи за всичко. Лишен от нос - човек не може да мисли, да действа, да чувства. И какво ли би правил един чиновник, обречен на безНОСие?

Затова и публиката, реагираща спонтанно със смях, се замисля - не ни ли отдалечават носовете от най-човешките ни качества и възможности? А това може би превръща смеха в присмех и се сецаме за горчиво-смешните думи на Гогол, цитирани в началото. Та - добре е да виждаме по-далеч от носа си и да не го издигаме в култ.

На фронта по лачени обувки

КОСВЕНИ ЩЕТИ

„КЛАС 5X5“ И
ТЕАТЪР „АЗАРЯН“ –
СОФИЯ, БЪЛГАРИЯ

„Косвени щети“ е представление за мечтатели, колкото и странно да ви звучи. То е скок отвъд обичайността на природата и съпротивлението срещу мощното ѝ проявление над човешкото същество. Честна, дръзка игра и смяна на ролите – в центъра на спектакъла на Максима Боева е жената, превъзмогнала себе си като такава в името на борбата за родината. И това е само клише. То е за жената, която ври вътре е себе си като стихия. Жената, която жадува да воюва, да стреля, да заляга, да се влачи заедно с мъжа на полето, по-близо до смъртта и от маковото. Косвените щети ни разказват за онази граница на женската душа, в която тя среща другото си „аз“. Онова, което се опълчва срещу даденостите и ги разстрелва

с комична смелост и самоотвержена обаятелност.

Публиката е на сцената заедно с актрисите. Декори от войната няма, заместени са с няколко боядисани в сиво големи въртящи се „шкафа“ (сценография Кирияна Аврониева). Те ще се крият там, ще се преобличат, ще излизат и влизат, ще виждаме само ръцете им, после само полуголите им тела. Това е техният малък свят, в който грижовно ще трупат мечтата да са НА ФРОНТА до края на представлението. Идеята да се създаде тази условна, но много достатъчно разказвателна сценична атмосфера брилянтно погалва зрителската фантазия, която все още не се е запознала с книгата на Светлана Алексиевич „Войната не е с лице на жена“. Документалните разкази на жени, свидетели на Втората световна

война, са като откъс от бълнуване, но много истински. Историите вълнуват не толкова със своята историческа достоверност, колкото с многообразието на чувства и състояния. Жената е уверена и дръзка, тя тръгва на фронта, но в куфара си носи шоколадови бонбони и лачени обувки. Там някъде има и рокля. Тази откровеност в представянето на женската природа е умело и дори наивно представена от актьорския състав. Младите актриси изживяват всяко малко колебание, всеки страх и дързост с очарователна всеотдайност и увереност. Да изпиташ и изживееш така ярко разкази от която и да е война, е похвално, имайки предвид жизнерадостността на всеки млад актьор.

Впечатлена съм отново и от способността на Максима така категорично и чисто да подрежда разказ, да създава картини и образи, наситени

с плътност и емоционалност. Рядко срещана е и прецизността й в работата с драматургията – всяко движение, жест, кукла в този спектакъл е конкретен и жив възел от разказа. Личат си енергията и ентузиазма, наситени с професионално отношение и концентрация. Не мога да не пожелаая, обаче, време преди финала, някои натежаваци драматургично моменти, да бъдат съгъстени. Така усещането, че си бил свидетел на едно интимно споделяне, би се изострило и засилило още повече.

**Представяне
на първата
стихосбирка
„Ноемврийски
балади“
на младия
автор
Олександър
Димитров**

АНТИУТОПИЧНОТО БЪДЕЩЕ

ПОСЛЕДНИЯТ ЧОВЕК

ДЪРЖАВЕН КУКЛЕН ТЕАТЪР – СТАРА ЗАГОРА, БЪЛГАРИЯ

„Няколко кубически сантиметра в черепа“... това е единственото, което истински притежаваме. Толкова е лесно да ни ги отнемат, да ги заличат, сякаш никога не са съществували.

Спектакълът „Последният човек“ на Веселка Кунчева, по романа на Джордж Оруел „1984“ говори за това колко е крехко човешкото съзнание и колко лесно може да бъде манипулирано от висшата власт. Режисьорската интерпретация на текста пряко кореспондира с нашата действителност и прогнозира бъдещето ни. Днес сме оставили съзнанието си да бъде водено от забързаното ежедневие без да си даваме сметка, че в един момент

всичко ще се превърне в монотонно еднообразие сред нищета и страх. Големият брат ще стигне до целта си – власт и ще контролира човека на бъдещето като марионетка.

Литературата, културата и изкуството губят позицията си на фундаментални за човешкото израстване. Всичко се обезличава и обезценява с цел – вечен контрол.

Сцената е обгърната в мрак, димът, който през повечето време я изпълва носи усещането за постоянно лутане между спомените и реалността. Визуалните решения са на Мариета Голомехова, която прави сценографията и куклите, Полина Герасимова – 3D Mapping и Мирчо Мирчев, който е художник на декора. Дигиталната технология, която е използвана превръща всяка повърхност сама по себе си в произведение с помощта на проектори. Силно въздействащи са сцените, в които гражданите на Океания отговарят грешно на въпросите на Големия брат и по негова команда минава ток през тялото на всеки един.

Музиката е в основата на построяването на действията. Тя задава ритъма и динамиката на спектакъла. Певицата и актриса Милица Гладнишка влиза в ролята на

Големия брат. Нейният глас, изнесен над всички останали, дава усещането за абсолютен контрол над събитията.

Финалът на „Последният човек“ е изпълнен с безнадеждност и отчаяние. Човечността е повалена. Останали са само няколко чифта празни обувки.

През погледа На театроведа

Наталия Алексиева

Животът не е само кабаре

ПОСЛЕДНИЯТ ПЛЪХ ОТ ТЕРЕЗИН

ХИЛЪРИ ЧАПЛАЙН – НЮ ЙОРК, САЩ

Кабаретната певица София Брун преживява кошмара на живота си, когато отнемат всичко ценно, което притежава и я затварят в концентрационния лагер Терезин. От светлините на прожекторите тя е изпратена да готви с минимални провизии за лагерниците.

„Където има воля, има и начин. Ще доживеем нов ден.“

В лагера всички са мръсни, изтезавани от непрестанна работа и липса на храна. Дори и плъховете са изчезна-

ли. Освен един, който признава, че културата е неговата храна. Влюбен в изпълненията на София, един ден след като е спряла да пее, той се появява пред нея, за да преобърне света ѝ.

продължава на стр. 10

продължава от
стр. 9

Кабарето от началото на спектакъла прелива в проектираното шоу „Кабаре на тавана“.

Двамата водещи

са плоски хартиени кукли, разигравани върху проектор над графични изображения от лагера. Техният разказ, макар и свеж на моменти, има гротесков характер и сякаш излишно

накъсва основната история и стои като крџпка към нея.

На фона на излишно разтеглената, сякаш до безкрай драматургия, се отличава сценичното присъствие на куклата на мишокът Павел. Сив, мършав, наподобяващ скелет, той е добре анимиран от двамата кукловоди и е живецът в представлението. Но въпреки това спектакълът не успява да се измъкне от клишето за американски мюзикъл и в един момент сериозно доскучва.

Редакционен екип:

Наталия Алексиева, Гергана Трайкова,
Катерина Георгиева и Габриела Евстатиева

ОЧАКВАЙТЕ
погледа на театроведа

за:

НОЦТА НА БЕЛИТЕ КОНЕ
МИМ-ФОРМАЦИЯ
ЖАР ТЕАТЪР –
СОФИЯ, БЪЛГАРИЯ

ОРГАНИЗАТОРИ:

ДИРЕКЦИЯ "Сценични изкуства и художествено образование"
МИНИСТЕРСТВО НА КУЛТУРАТА

Голямата награда на фестивала е статуетката ПИЕРО на скулптура **Емил Иванов**

Община Стара Загора Сдружение с нестопанска цел "ПИЕРО"
Държавен куклен театър - Стара Загора

ПАРТНЬОРИ:

MIDALIDARE
ESTATE

ресторант
"МАСКАТА"

АНОНС
реклама и дизайн

ХОСТЕЛ
ПЕНЕВ

ресторант
"Червемето"

КЪЩАТА НА АРХ. ДИМОВ

Хотел Фокс Румс - Стара Загора

НЕПЕДОНИ

хотел ресторант
"Уникато"

СДРУЖЕНИЕ ЗА СЪВРЕМЕННО
ИЗКУСТВО И КУЛТУРА
"РАЗЛИЧНИЯТ ПОГЛЕД"

Държавна опера - Стара Загора
Драматичен театър „Гео Милев“, Стара Загора
РБ „Захарий Княжески“
АКТ Унима България

VIVACOM

Мега Принт Стара Загора

хотел ресторант CITY

БИСТРО ПЕГАС

СБХ

ВАЛИВАЛ ООД

МИЛЕНА НЕДЯЛКОВА

АДВ. МАРИАНА ИЛЧЕВА

ПРОФЕСОР Д-Р ВАЛЕНТИН СТОЯНОВ

РАДИО
Медийни СТАРА ЗАГОРА
партньори:
сайт за култура
BZPREK.II.COM

СПИСАНИЕ
„КУКЛАРТ“
ТВ Стара Загора

stz news
новинарският сайт
STARAZAGORA.LOVE

ДОЛАП БГ
2
БНТ

Издание на пресцентъра на "Пиеро 2019"

Дизайн - Камелия Димитрова

www.pierrot-bg.com